

nings, vierkant gebouwd en de poorten daarvan staan naar alle kanten open.

Natuurlijk begrijpt ge allemaal, dat er over dit onderwerp veel meer te zeggen is. Maar dit kleine beetje is genoeg, om u te herinneren, dat ons Pinksterfeest het Oecumenisch Feest der kerk is. En dus het verplichte Oecumenisch Feest der Wereld. Wie op Pinksterfeest zich niet laat vergaderen tot de ware kerk, die bijkens Handelingen 2 van de valse zeer duidelijk onderscheiden werd, en wie dus te kort doet aan het daar aan Christus als Gods Zoon en onzen Borg gebonden Evangelie-naar-de-Schriften, die heeft het recht verbeurd, te spreken van en vóór het oecumenisch apostolaat. Al roept hij ook de keel zich schor voor de Oecumenische Boodschap, en voor de Oecumenische Beweging en voor het Oecumenisch Apostolaat, het wordt er niet anders van. De „Boodschappen” moeten trouw zijn aan de Boodschap; en zoo niet, er daagt geen oecumenische dageraad. De oecumenische feesten van God zijn de feesten van zijn „scherpslijpers” en dus van Zijn „scherpslijpers”. Er zijn ook andere scherpslijpers. Maar wie „scherpslijper” zoo iets als een passend scheldwoord alleen voor de sectariërs acht te zijn, die heeft reeds daardoor het oecumenische apostolaat in het slop gereden. Dat slop is nu precies het plekje waar de duivel ons hebben wil: hij wil de Place de la Concorde liefst zien gereserveerd voor de herauten van de revolutie, niet voor die van Gods Reformatie uit Openbaring 11.

Geen wonder, dat nu de bijbel vol is van de oecumenische verkondiging van het Grootste Oecumenische Drama. Oecumenisch, — dat woord is geen nieuwe, maar een heel oude term. Reeds de Joden hebben in hun rabbijnsche geschriften het grieksche woord „oikoumenê” in hebreuwsche letters onvertaald als vāsten term getranscribeerd. Lucas zet de kerstboodschap in met de oecumene: keizer Augustus wil de oecumene voor het Romeinse rijk, het Beest van Daniël, en van de Openbaring laten beschrijven; maar op dat moment begint de Grootste Zoon van David van uit een stal in Bethlehem de wereld, de oecumene, voor zich, en voor den God-van-David te „beschrijven”. Oecumene is dan de bewoonde wereld, gezien als operatieplaats der wereldpolitiek. Het Beest grijpt naar die wereldpolitiek: maar de Geest was Hem al eeuwen vóór: dat was, toen Hij David liet salven tot koning van de bakermat der theocratie, d.w.z. tot koning van Israëls oecumenisch gerichte gemeenschap ter zuiverhouding van de oecumenische wereldwateren. De huiskamer van Isal, waar David wordt gezalfd, en de stal van Bethlehem, van waar de Zoon van David zijn wereldregiment begint, ze zijn de pleisterplaatsen van Gods Oecumenische Beweging, zoo oud als de door Gods verbond geregeerde wereld zelf. Dezelfde Keizer Nero, die in de Openbaring van Johannes beeld van den oecumenischen Antichrist is, heet in grieksche keizertitels Oecumenisch Daemon, gelijk Keizer Claudius genaamd wordt Oecumenisch Welddoener, of Heiland. „Oecumenisch” is hier een kwestie van wereldpolitiek en wereldcultuur geworden. Daarom beveelt de Schrift de oecumenische prediking (Matth. 24:14). En Christus stelt tegenover de satanische verlokking van oecumenische wereldmacht het „daar staat geschreven”: Hij wil alleen door gehoorzaamheid de Oecumenische Holland-Rechter worden (Lc. 4:5). Christus voorspelt in het laatste der dagen een oecumenische verzoeking (Op. 3:10) en katastrofe (Luc. 21:26); en zoo voorspelt de profeet Agabus een oecumenischen hongersnood (Hand. 11:28); hij is daarin bondgenoot van Johannes op Patmos, die bij de opening van het derde zegel het zwarte paard van den honger ziet stuiven over de wereld (Op. 6:5, 6). Het is alles de ouverture van het oecumenisch gericht (Hand. 17:31).

Om kort te gaan: de bijbel spreekt doorlopend, van Genesis één tot Openbaring 22, van het grootste één oecumenische Drama: aan den éenen kant is er de oecumenische prediking (Rom. 10:18, vgl. Ps. 19:5), aan de andere zijde: de oecumenische dwaling, de oecumenische verleiding, onder aanvoering van den Antichrist, Gods grooten Tegenstander, met zijn „katholieken”, d.i. algemeen propagandadienst, met zijn oecumenische Tegenspraak tegen de Spráák van God en tegen al zijn Spréuken.

Velen willen tegenwoordig de „antithese” wegredeneren; en met de principieele loóchening van een principieele antithese gaan ze dan een „doorbraak” forceeren tusschen de bestaande partijen. Dat deed enkele jaren geleden ook Adolf Hitler met zijn paranympen; Rosenberg was toen zijn profeet. Er zullen altoos vele proselitiëten te winnen zijn voor deze doorbraak-theorie, in welke gedaante ze ook verschijnt. Maar als eenmaal met behulp van deze theorie de losvan-de-antithese-beweging de scharen van de dissidenten tegen het antithesestellend evangelie bijeengetrommeld heeft, dan zal daarna de Antichrist de antitheseprediking téch weer opnemen. Hij zal teruggripen naar Genesis 3:15, doch alleen om daar tegenóver zijn woord, zijn „cóntra-evangelie” te stellen. De tekst is oud: Ik zet vijandschap tusschen de slang en het zaad der kerkvrouw. Maar de uitleg is nieuw. Immers, de slang, die was reeds in de dagen van het jonge christendom, b.v. in Pergamus, het symbool van het heidendom, met zijn Asclepiusvereering. Asclepius gold als de god van Licht en Leven. De christenen echter hadden hún God van Licht en Leven; dat was die God

van wien Johannes spreekt in zijn evangelie, 't eerste hoofdstuk; want daar zegt hij: in den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. In dat Woord nu was het Leven, en het Leven was het Licht der menschen. En dat Woord, dat is nu vleesch geworden. Het komt de slang, de oude slang, den kop verbrijzelen. Doch deze Bijbeltaal heeft voor de antichristen afgedaan. Wanneer dus straks het vereende heidendom de slang, als het Asclepius-symbool van „eigen” Licht en „eigen” Leven, tot oecumenisch symbool zal hebben uitgeroepen, dan zal de Antichrist getuigen: Ik zet vijandschap tusschen deze mijne slang en u, o vrouw der kerk; tusschen uw zaad en haar zaad; dat zaad der slang zal u den kop vermorselen, en gij krijgt niet eens de kans, om dat andere zaad de verzenen te vermorselen. De oecumenische antithese is dan wéér uitgeroepen. Gods Woord krijgt tenslotte altijd gelijk.

Daarom zal de kerk haar eerste taak zich aangewezenvinden, altijd weer, in het uitroepen van die eeuwenoude antithese. Geen doorbraak tolereert zij met valse eenheidsleuzen tusschen die partijen, die de bijbelsche antithese hebben geloofd, of althans in felte hebben erkend, doch een doorbraak wil ze, met het scherpe wapen van die bijbelsche antithese, tusschen alle groepen en alle bewegingen, óók de oecumenische confessielooze kerkbeweging, en óók de oecumenische

Gij zult bij brood alleen niet leven

Gij zult bij brood alleen niet leven, mensch, maar 't is de soevereine wil des Heeren, die U verhardt in 't kwaad of U doet keeren naar Zijn gebod. Zijn almacht kent geen grens!

Uw voorspoed en Uw tegenspoed zijn Hem, want Hij geeft het mandaat aan al Uw werken; aan melk en honing. Hij alleen kan sterken en zwakker maken. Alles volgt Zijn stem.

Verlaat het waanbeeld, mensch, te zijn iets meer dan 't willoos leem in 's pottbakkers handen. Hij doet zijn schalen in de oven branden tot scherven voor 't verderf of tot Zijn eer.

Wie peilt de diepten van God's vastgestelde plan? Hij laat Zijn wederstrevers hier nog bloeien tot aan hun dood, maar Zijn barmhertigen groeien door druk tot 't heil, dat niet verwelken kan.

Laat dan Zijn Woord voor U genoegzaam zijn: God zal Uw eeuwigheidswaardig bepalen naar 't vruchtgebruik dat Gij uit 't brood zult halen, verstrekt door 's Doods- en 's Levenssoverein.

J. L. J.

gelijgeschakelde jeugdbeweging, die de antithese naar de opvatting van den Bijbel hebben ontkend, en belachen, en als de grootste dwaasheid en versplinteringsmacht hebben vervloekt.

Het lijkt, beste meisjes, wel een onbegonnen werk, zoo niet een parmantige bluf, in dit verband, en ten overstaan van zóoveel dramatisch geweld, tot u te spreken over „uw oecumenische taak”. Wat zult gij beginnen, gij met uw kleine getal in een klein landje, dat zijn bijzondere, zijn eigen, zijn typeerende kracht in de oecumenische wereldpolitiek meer en meer verliest? Ik hóór het u al vragen.

Maar met zulke vragen moest ge den Pinkstergeest nu maar niet langer óphouden, en elkaar niet langer vervelen. Dacht ge, dat ze in Moskou elkaar niet wisten te vertellen, dat de jongens en meisjes een oecumenische taak hebben?

Ja, maar, zoo werpt u misschien tegen: dáár zijn ook die enorme getallen! Goed, — maar kon soms de Pinkstergemeente van Handelingen 1 en 2 al met groote getallen pronken, toen zij de oecumenische opdracht kreeg: gaat uit in heel de wereld, onderwijst en doopt? Ja, maar zegt u, die Pinkstergemeente heeft krachten gezien, en téekenen aanschouwd, en de witte ruiter op het witte paard is uitgegaan, destijds, om te overwinnen. Maar wij vandaag, wij zijn in de fin-de-siècle-stemming, en wij hebben vandaag eerder het gezicht op het vale, het roode, het zwarte paard, de paarden van dood-en-hades, van oorlog-en-bloed, van honger-en-brooddronkenheid, dan op het witte paard van 't overwinnend evangelie, — wat kunnen wij nu nog doen? Het valt ons allemaal een beetje tegen. Soms lijkt het ons wel passend, dien franschen dichterna te spreken, die eens uitriep: Ik ben te laat geboren in een wereld die al te oud is.

Zoo, zoo, beste katholieke meisjes, valt het u allemaal een beetje tegen? Maar dan moest ge u toch wel wegschamen voor God. Heeft de bijbel soms iets anders voorgezegt, dan ge vandaag aanschouwt? O neen. Hij heeft u rustig voorbereid op een toekomst als de tegenwoordige is: een toekomst van slinkende kerkgetallen, van ondermijnd gezag, van de samensnoering van klassen, daarna ook van rassen, en van politieke groepen in een zogenaamde democratie, die al minder te vertellen krijgt, naarmate ze meer verliefd wordt op den éenen man, die haar weet te biologeeren met

zijn leuzen, en met zijn suggestie, dat hij been van haar been, en vleesch van haar vleesch is. Het is ons allemaal voorgezegt. Als onze getallen niet slonken, over heel de wereld, dan zou de vraag ons moeten kwellen: hebben wij wel ooit Christus' eschatologische redenen, hebben wij wel ooit de Openbaring van Johannes werkelijk verstaan? Als gij, meisjes, van de preeken van de dominees, en van de boeken van de professoren van uw eigen kerk ook maar een honderdste part othouden hebt, dan weet ge: we mogen het isolement niet éigenmachtig verkiezen, en we mogen bij een slinkend getal niet onverschillig de schouders ophalen, en niet zeggen: de weglouers zijn niet wijzer; want we hebben ook zelf schuld eraan, als ze met een goedmoedig gezicht van je vandaan loopen, inplaats van met een hartig scheldwoord, waaruit tenminste blijkt, dat ze van het klimaat der laatste dagen zijn geschróken. Maar nu de andere kant van deze medaille: ge moogt over een door anderen u ópgedrongen isolement nooit mikkten, alsof het een tegenvaller was; en over een slinkend getal niet pruttelen als een kind, dat zijn speelmakkers ziet weglouen naar een plekje, waar het interessanter is. Dit alles is ons voorgezegt: en dat betekent nu doodeenvoudig: God geeft u geen verlof, om uit een slinkend getal van christenmenschen een argument te halen om te zeggen: onze oecumenische taak houdt op, zodra we tot beneden een zeker numeriek minimum zijn weggezakt. Want de oecumenische opdracht van de kerk is aan geen plaats gebonden, en aan geen tijd gebonden, en dus ook niet aan een getal gebonden.

Daarom is uw eerste oecumenische taak: getuigen. De menschen zéggen soms een tikje smákend: nu ja, dat is goedkoop genoeg. Geef ons maar liever wat mannelijkers te doen. En vooral: als ge het woord „oecumenische taak” in den mond neemt, geef ons dan direct een werkprogramma. En een beginselprogramma. Want anders kunnen we immers niets beginnen? Zijn zij, die zoo spreken, vergeten, wat Kuypers schreef in 1878? Een stembusprogramma, vond hij, moet zoo kort en beperkt van omvang zijn, als slechts éven doenlijk is: liefst één enkel woord, dat ieder onthoudt en in den mond houdt: een shibboleth. Moet het zijn, dan een volzin. Desmoods een zinsné. Kan het niet anders, dan een trits van zinsneden. Maar..... van een politieke geloofsbelijdenis is bij zulk een programma geen sprake. En wat het programma van beginselen betreft, daarvan schreef Kuypers: van uw beginselen kunt ge dan slechts een programma geven, als de beginselen van de anderen zich tegen de uwe overstellen. En, moet ge in het algemeen oppositie voeren, dan kúnt ge, zegt Kuypers, niet aanstands een programma van beginselen stellen. „want in den aanvang weet ge nog niet, hoe ge het hebt”. Dat staat in het openingsartikel van Kuypers' „Ons Program”. Ik stel de vraag: wat staat hier anders dan: als ge niet getuigt, en dan zoo scherp mogelijk, dan komt er van een beginselprogramma en van een principieel beheerscht stembusprogramma nooit iets terecht. Sommigen zeggen tegen u: we moeten niet in zee gaan zonder een welomschreven en uitgewerkt programma: getuigen, dat is ons te goedkoop. Kuypers zei: zonder getuigen kómt ge nooit tot een goed programma; want uw beginselen komen pas in formule als de anderen de húnne stellen. En oppositie in het algemeen voeren, dat kan pas van lieverlee: ge moet beginnen met getuigen. Dat is wel vandaag ons abe: oppositie in het algemeen; bij een generale doorbraakpoging van de loochenaars der antithese hebben wij geen andere keus. En dan, zegt Kuypers, dan komt de zaak bovendien nog zóó te staan: indien (dát ook is nog ons abe voor heden) indien het aankomt op een uitzuivering van wat wel samenging, maar zonder saam te hóóren, dan moet een seinvlag van zeer scherpe kleuren aan de lijn, een seinvlag, die den echten vrienden weer geestdrift in de borst kan doen ontgloeien, maar de halfslachtige, de hybride bijlopers, onder een bedenkelijk hoofdschudden het eerste het beste hoekje om doet slaan. Alzoo Kuypers in 1878. En dáárop is toen die immense krachtsinspanning gevolgd.

Ik vrees wel eens, dat men u vandaag de hoge waarde van een trouw getuigenis wil leeren ontkennen. We zijn 'n poosje zoo gewend geweest aan ministers op een bondsdag, en aan een paar vrienden in de Kamers; maar nu we zien, dat ons getal — ik denk niet aan ons speciale kringetje, maar aan heel het christelijke, confessioneel volksdeel — nu we zien, zeg ik, dat ons getal zoo alinkt, nu zeggen velen: oecumenische wateren, laat die maar over hun oecumenische akkers loopen, en als we niet meer „grootte dáden” kunnen doen, á la Piet Hein, laat dan het „getuigen” maar over aan maranatha-broeders; dat is óns te aftandsch, althans in het kader van de wereldpolitiek. Dat kan nog in de kerk, maar niet daarbuiten.

Ik zeg u evenwel: uw oecumenische taak, uw pen-nummer één is: trouw getuigen. In „getuigen”, mits het niet opgaat in religiosistische zelfbeschrijving, doch in het rustig, evenwichtig doorgeven van den door ons beleden Schriftinhoud, ligt het begin van alle christelijke taakvervulling op oecumenisch gebied. Dacht u, dat getuigen zoo gemakkelijk was? Het is het zwaarste, wat er is: want het betekent: niet met prátjes komen, en óók niet met plátjes, niet met leuzen en niet met geuzen, maar met het Woord, dat zelf verklaart: den joden ben ik een ergernis, den grieken een dwaasheid. Als in Openbaring 11 de twee z.g. „olie-kinderen”, d.w.z. de twee ambtsdragers daar

staán
plein
„vols
oude
voorzi
wat G
en voc
is? W
verdra
maar s
men, c
Christ
Geest
die C
Pink
is in

Dit
missch
van de
hoeft
kelijk
stichte
hun ee
voor is
studie
doe, w
zwijger
getuige
dig he
genwoe
veel k
woord
pijnlijk
men de
geloof
dat ma
meisjes
van „o
de wa
dan: m
ma tot
democr
is áang
nog, w
menisch
ook ov
van ges
wijs de
met ge
lieden
zag in
laat, v
dan d
strategie
tieve
wordt e
wat he
men n
eigen W
kelijke
dat een
niftelt o
„kerk”.
po het
stuwde
biedt e
den nas
ten. He
in kerk
revoluti
matie. W
dat stat
groot C
tisch be
reldker
aangeke
naar de
de één z
naamde
heerden
tot bere
den her
van Au
zeggen:
een bov
mensche
den zóó
zelfleef
sen teg
zal gaan
vrijwilli
nent van
lijken „E
En daan
van de
Jezus C
verbond
bereikt
ben: de
oecumen
sproken.

Daar
taak: te
weging,
van God
kerk op
te laten